

La flor que s'enamorà del núvol.

Un relat de: [Persona](#)

És en la humanitat
que les flors s'obren.

Amb calor és clouen.

Amb escalfor, és fonen!

Ni massa que basti ni
poc que no abasti.

Un núvol molt fosc,
embolcalla tot
el bosc.

La tensió de l'ambient,
amenaça, però.

Amb esdevenir cap
de trons.

L'aigua però, regalima
les ànsies.

Resta quiet, el núvol
de cotó:

Refresca els llavis,
amb la flor del destí.

Digues... t'estim ara!

...Fem-ho aquí.

Aigua a galet.